

Schaumburg aangelegde plantsoenen ter linkerzijde van de allée en een totaaloppervlakte beslaand van meer dan 39 H.A., een prachtig voorbeeld.

Hier is het boomindividu bewaard gebleven, maar den wandelaar worden niet de afzonderlijke exemplaren getoond, ieder op een schotel van gras, doch door een wel overwogen groepeerling is daar een geheel tot stand gekomen, dat het karakter van boomen laat zien in hun decoratieve waarde van parkornament. De vijvers met hun rondrijvende blanke zwanen en hun rustieke overbrugging zijn met hun welgekozen omplantingen van een schilderachtige werking, gunnen tevens op menig punt een doorkijk over de wazige vlakten van den Steintormarsch op de Benthner- en Limmer-hoogten aan gene zijde der kronkelende Leine.

Midden in dezen tuin ligt een eenvoudig laag maar langgestrekt slot, met een oprit en vele gesloten vensters, als een herinnering aan langvervlogen dagen. Vreemd te moede wordt het den ontvankelijken bezoeker in oude vorstenverblijven, waar het u, binnentredend, toeschijnt of de tijd is stil blijven staan. Want het leven onzer dagen is er niet te vinden, en hoe fraai de inrichting uit voorbije eeuwen ook moge zijn, toch verlaat men een gebouw als het uitgestorven Georgpaleis niet dan met een gevoel van zekere benauwende beklemming. Sedert meer dan veertig jaar wordt hier geen klank van vorstelijk leven vernomen en de statige koninginnen, de koningen die in velle uitrusting van de wanden op u neerblikken, ze brengen alle het verleden van een onttroond, eens roemruchtig vorstengeslacht nader tot het heden, en het is alsof in verborgen hoeken zachte stemmen weeklagend zingen van oude glorie, die moest wijken voor bruut geweld, een melodie zoo in-droevig, dat we angstig onze schreden richten naar den uitgang, waar de geur van bloemen ons weer tot het eeuwige natuurleven brengt. Velen vorsten bood dit eenvoudige paleis een gastvrij dak. Oorspronkelijk toebehoorend aan den graaf

von Walloden-Gimberg, ging het in 1820 over in eigendom aan het Hannoversche Huis. Koning Ernst August toefde er zeer veel en in 1848 had de Prins van Pruisen, de latere keizer Wilhelm I er gedurende acht dagen zijn séjour. Twintig jaar later zag het Georgspaleis dezen vorst nog eens binnen zijn muren en wel in 1868 als koning. In de jaren 1873—1875 opende dit slot zijn deuren voor Prins Albrecht van Pruisen, toen regent van Brunswijk en in 1889 was er voor het laatst een vorstelijk leven bij het verblijf van hertog Max Emanuel van Beieren.

Sieren hier vele werken van hooge kunstwaarde de wanden, en wordt er menig stuk uit de Italiaansche en Hollandsche school aangetroffen, Herrenhausen bezit ook zijn familiemuseum, een kleine verzameling van uniformen, munten, hofcostumes etc. welke echter alleen hen zal boeien, die zich aan het Welfengeslacht gehecht voelen met vele banden. In de Cumberland-galerie, nu het Vaterländische museum te Hannover, doch vooral in het zoo merkwaardige museum in de oude heidestad Celle houdt het Hannoveraansche volk in dankbare herinnering al de reliquiën, welke het behouden heeft uit vroeger dagen, uit den tijd vóór 1866.

Zoo bezit het eveneens als bouwwerk zeer onbelangrijke vorstenhuis te Herrenhausen een schilderijen-verzameling, die genoemd mag worden onder de voornaamste van geheel Deutschland, maar die jaar in, jaar uit in vergetelheid, gebleven is en waarschijnlijk ook wel zal blijven. Doeken van Gainsborough, van Dijk, Krüger en Lawrence hangen in de zalen. Natuurlijk verplaatsen vele tafreelen ons weer in het vroegere hofleven. Men ziet er een parade bij Bemerode onder koning George II, een andere op den Waterloopl原因, gecommandeerd door koning Ernst August, verscheidene marmeren beeltenissen en een reeks fraai geschilderde familieportretten, waaronder dienen vermeld te worden die van de prinses van Ahlden, van Eleonora d'Olbreuse en de beide zuster-